

Pau Seguí Pons (a títol pòstum)

(Alaior, 1952-2013)

Advocat.

En reconeixement de la seva contribució al desenvolupament econòmic i empresarial de l'illa de Menorca, especialment per haver exercit, durant molts anys, la funció de secretari general de la Federació de la Petita i Mitjana Empresa de Menorca (PIME Menorca), a la qual va dedicar tota la seva energia per organitzar, dinamitzar i consolidar l'entitat des de l'any que s'hi incorporà, el 1978, fins a haver-la fet arribar a les 42 associacions federades i les 2.000 empreses associades.

És considerat com un dels pilars que dugueren PIME a ser una referència en el món empresarial i econòmic illenc. No faltà mai a cap de les principals i més importants fires per a l'economia menorquina, com la del calçat.

L'any 1986 va inaugurar el Centre d'Investigació i Foment de la Qualitat en el polígon industrial de Ciutadella.

Va participar en la creació de la Confederació PIME Balears i va ser membre de diversos organismes, com el Consell Econòmic i Social de Balears i el Comitè Executiu de la Federació d'Indústries del Calçat Espanyol (FICE).

Moda Adlib

(Eivissa, 1971)

Per haver donat a conèixer les Pitiüses, i singularment Eivissa, en l'àmbit internacional i fomentar-ne el desenvolupament i la promoció, des de l'any de la seva creació el 1971.

Per la seva contribució als valors ambientals i socials. Per haver-se consolidat com una important indústria de la moda, creant molts de llocs de treball en el procés de manufactura de les peces i promovent, any rere any, la marca *Ibiza* i el sector turístic de les Illes Balears, amb tots els seus àmbits associats, fins a haver esdevingut un senyal d'identitat en el món de la moda i en els concerts comercials i promocionals.

La moda Adlib (del llatí *ad libitum*, a plaer) és un estil de vestir típicament lligat a l'illa d'Eivissa, coneguda també com "estil eivissenc". El seu lema és "Vesteix com vulguis, però amb estil".

Als seus inicis va ser fonamental el suport institucional i econòmic del Foment de Turisme i la Cambra de Comerç.

Aquesta moda va ser impulsada per la princesa iugoslava Smilja Mihailovich a principis dels anys setanta i es caracteritza per la mescla dels vestits regionals i l'estil tradicional de vestir a les Pitiüses amb l'estètica del moviment *hippy*, amb el color blanc com a protagonista absolut com a tret distintiu i característic i els acabats artesanals amb brodats, volants, ganxet i randa en els teixits de teles lleugeres i naturals.

Des de 1971 té lloc a Vila la Passarel·la de Moda Adlib, principal motor de promoció d'aquesta tendència.

Avui dia, la moda Adlib és un símbol de la identitat d'Eivissa, que representa l'essència de l'illa. La seva passarel·la ha esdevingut una convocatòria amb gran poder d'atracció de personatges de rellevància nacional i internacional.

Josep Planells Bonet

(Sant Rafel de sa Creu, 14 de novembre de 1928)

Eclesiàstic i escriptor eivissenc.

Conegut popularment com a Pep Negre, va ingressar al Seminari d'Eivissa l'any 1939, on va acabar els estudis eclesiàstics. Va ser deixeble de Mn. Vicent Serra i Orvay i de Mn. Isidor Macabich i Llobet. Va ser ordenat sacerdot l'any 1951 i va començar a exercir la seva labor pastoral a les parròquies de Sant Vicent Ferrer, Sant Francesc de Paula i Sant Carles. L'any 1977 fou ordenat rector de Sant Rafel Arcàngel i de Santa Agnès. Nomenat canonge de l'església catedral d'Eivissa l'any 1995 i rector emèrit de Sant Rafel l'any 2009.

L'any 1990 se li va atorgar la Menció d'Honor Sant Jordi de l'Institut d'Estudis Eivissencs en reconeixement de la seva aportació, des de 1968, a la promoció dels valors culturals propis en l'àmbit de l'illa d'Eivissa. L'any 2009, coincidint amb la seva jubilació, es varen succeir nous reconeixements que lloen la seva trajectòria humana i social: Premi a la Producció Cultural Illa d'Eivissa (Institut d'Estudis Baleàrics), Forca de Fang (Associació de Veïns de Sant Rafel) i Medalla d'Or de l'Ajuntament de Sant Antoni de Portmany; a més de donar nom a un carrer del poble de Sant Rafel.

La Biblioteca Municipal d'Eivissa li va retre homenatge atès que en el mes de novembre va ser nomenat l'escriptor del mes dins el cicle "Els poetes de Villangómez", iniciativa encetada el desembre de 2012 i vigent fins al gener de 2014.

En el vessant literari cal destacar la publicació de nombroses obres de caire poètic com *Lectures poètiques* (1988), *Ressò del paratge* (1993), *Remembrances* (1995), *Musa fugaç* (2003) i *Forca amunt i forca avall* (2012), entre altres, com també d'altres de prosa costumista publicades a llibres com *Vora el foc* (1997), *Hora màgica* (1999), *Viatge insòlit* i *Es Vedrà* (2005).

Ha anat publicant la seva poesia a través del *Diario de Ibiza* i de la revista *Eivissa*. Tots els seus llibres s'han publicat a l'Editorial Mediterrània Eivissa.

Associació de Veïns del Pilar de Formentera

(Sant Francesc, 1991)

Per la seva àmplia trajectòria en favor de la recuperació del patrimoni cultural i de les tradicions de Formentera i la promoció de l'illa pititüsa, a través de l'organització de diversos actes lúdics de l'Olimpíada Pagesa i de les festes de Sant Joan i el Pilar de la Mola.

L'Associació de Veïns del Pilar de la Mola de Formentera va ser fundada l'any 1991 amb la finalitat de defensar i oferir suport als veïns del Pilar de la Mola a Formentera.

Sens dubte, l'Olimpíada Pagesa ha permès involucrar el poble de Formentera, especialment la gent més jove, en tasques autòctones ja oblidades com la preparació de sitges per a la fabricació del carbó, la filada, els jocs tradicionals, les matances i l'elaboració de productes artesans, entre d'altres, i ha contribuït a la recuperació d'aspectes de la cultura com les gloses i la cançó redoblada.

En l'actualitat, l'Associació de Veïns del Pilar de Formentera està presidida per Vicent Rosselló.

Jaume Ensenyat Julià

(Sóller, 1932)

Per la seva especial participació en el desenvolupament cultural, econòmic i social del municipi mallorquí de Sóller i del conjunt de les Illes Balears. El 1956 inicià la seva trajectòria com a empresari en l'àmbit del turisme, al qual ha contribuït amb la creació d'un gran complex turístic que va tenir un efecte dinamitzador en aquest municipi. Convidat pel Govern de Mèxic, va participar també en la planificació turística de Cancún Yucatán.

El 1958 va fundar el Casal de Cultura Museu de Sóller, que actualment presideix, i que promou des de llavors la nostra cultura i la nostra llengua.

D'altra banda, va conjugar aquesta tasca amb el món polític, amb la fundació de la formació Unió Democràtica de les Illes Balears. Va ser candidat al Senat a les primeres eleccions democràtiques l'any 1977 i també al Parlament Europeu l'any 1985.

Entre altres distincions és doctor honoris causa en humanitats per Dowling College Long Island (NY); és posseïdor de la Medalla de Plata al Mèrit Turístic; ha estat distingit amb la Creu del Mèrit Naval de primera classe amb distintiu blanc, concedida per Sa Majestat el Rei, i ha estat reconegut amb l'Escut d'Or del Col·legi Oficial d'Advocats de Mallorca.

ASIMA

(Palma, 1964)

Associació d'Industrials de Mallorca. Pels seus cinquanta anys al servei del desenvolupament industrial de les Illes Balears, sobretot de Mallorca.

Per haver generat riquesa i haver fet evolucionar el mercat de treball, al qual ha aportat un sosteniment i un seguit de serveis socials exemplars i d'inqüestionable valor que han facilitat la conciliació de la vida laboral i familiar, aspecte en el qual ha estat pionera.

Per la seva especial contribució a la unió empresarial –impulsant la creació de la Confederació d'Associacions Empresariales de Balears (CAEB)– i a l'expansió dels polígons industrials –cofundant la Coordinadora Espanyola de Polígons Empresariales d'Espanya (CEPE)–, i per continuar sent una associació viva i dinàmica, amb més de 1.500 empreses i 20.000 treballadors que fan feina als polígons de Son Castelló i Can Valero.

Els seus fundadors, a l'entorn de la figura de Ramon Esteban, varen posar en marxa els primers polígons industrials del país. D'aquesta manera, varen donar solució a la necessitat d'expansió de les empreses cap als afores de Palma de Mallorca.

Entre les fites més importants destaca la construcció de la Torre Asima com a símbol arquitectònic del progrés industrial, la creació del Poliesportiu Prínceps d'Espanya o la promoció d'habitatges i naus socials en el barri de sa Indioteria.

Bartomeu Bestard Bonet

(Palma, 1935)

Bartomeu Bestard va estudiar el batxillerat al col·legi de Montision i, més tard, cursà estudis a l'Escola Professional de Comerç. Ben aviat va començar a col·laborar amb el Consolat General dels Estats Units a Barcelona i a l'Ambaixada dels EUA a Madrid i precisament des d'aleshores, l'any 1963, va canviar el seu rumb professional cap al treball consular i també en el camp de la banca, al Crèdit Balear.

Al llarg de quaranta anys de servei al capdavant de l'Agència Consular dels Estats Units d'Amèrica del Nord a les Balears, Bartomeu Bestard ha tingut l'oportunitat de desplegar tot el seu tarannà solidari envers la ciutadania.

També ha col·laborat amb el professorat de diferents centres educatius preparant col·loquis i xerrades, projectant pel·lícules de caire científic de l'arribada de l'home a la Lluna o preparant la visita dels escolars als portaavions o a altres vaixells de la VI Flota.

Gràcies a l'Associació d'Amics de Fra Juníper Serra de Petra, i com a membre de la seva Junta de Govern, va ser el propulsor dels viatges culturals que, com a vertaderes ambaixades de Mallorca al Nou Món, establiren els llaços històrics que es feren permanents des de l'any 1976 fins al 1992.

La seva presència en la Junta del Foment de Turisme, que ha estat constant al llarg d'aquests anys de servei al Govern dels Estats Units, ha afavorit una intensa tasca de promoció turística i cultural de les Illes Balears, que encara avui en dia continua, al capdavant de l'Associació Amics de Fra Juníper Serra.

En l'àmbit de les Illes Balears, se li ha concedit la Medalla d'Or de la Ciutat de Palma, la del Foment de Turisme, la de la Delegació del Govern de l'Estat a les Illes Balears i la del Consell de Mallorca, entre altres distincions. Als Estats Units, destaquen la Condecoració del Cap d'Operacions Navals de la Marina dels Estats Units i la Condecoració al Mèrit del Departament de la Marina dels Estats Units a Washington.

Escolania Blavets de Lluc

(Santuari de Lluc, 1531)

Per ser un inqüestionable punt de referència de la cultura, la música i l'espiritualitat a Mallorca al llarg dels seus vuit segles d'història.

Anomenats així pel color blau de la cota que vesteix el cor (i popularment coneguts com a *blavets*), l'Escolania s'enclava al monestir del mateix nom, que és considerat el refugi espiritual més preuat de l'illa.

Dedicat al culte de la Mare de Déu de Lluc, l'origen del monestir es remunta al segle XIII; això no obstant, les primeres documentacions històriques sobre

l'existència d'un grup d'infants dedicats al cant de culte a Lluç, cal situar-la tres segles més tard.

Des del final del segle XIX s'incorporà en el programa acadèmic l'ensenyament secundari, de manera que ha aconseguit ser avui en dia un centre de guiatge i docència per a nombroses generacions de mallorquins, com també un pioner en la divulgació dels trets culturals i identitaris de l'illa.

Com a formació musical, el prestigi dels blavets assoleix un alt grau de reconeixement més enllà de Lluç i de Mallorca. Dues fites durant l'any constitueixen un tast de la importància del cor més antic de l'illa: les matines de Nadal i la Setmana Santa.

L'esforç per estimular el sentit artístic i musical dels seus joves alumnes i el seu lligam indissoluble amb les tradicions religioses i populars de Mallorca han fet mereixedora l'Escolania de nombroses distincions de la societat mallorquina.

Teatre Principal de Maó

(Maó, 1829)

Per ser el teatre d'òpera més antic d'Espanya, que el passat mes de desembre celebrà el 185è aniversari. Com a principal referència artística de l'illa de Menorca, ha contribuït al foment dels seus valors culturals, al seu coneixement i difusió externa i s'ha constituït en un símbol de la ciutat de Maó i en un dels elements més representatius del patrimoni cultural i arquitectònic de les Illes Balears.

Construït per l'empresari italià Giovanni Palagi, constitueix una joia en el seu gènere per la seva bellesa, història i arquitectura.

Durant l'any ofereix més d'un centenar de produccions que generen l'assistència de devers 60.000 espectadors, la qual cosa el converteix en la principal referència cultural de Menorca.

Al llarg dels 180 anys d'activitat contínua, ha experimentat diferents modificacions i reformes que l'han anat adaptant a les necessitats de cada època. La darrera reforma data de l'any 2001, durant la qual el teatre va ser objecte d'una rehabilitació integral que el va dotar de tota la infraestructura tècnica, les instal·lacions i els serveis propis d'un teatre modern.

El Teatre de Maó té una capacitat de 837 localitats i disposa de personal laboral estable i gestió independent, a través de la Fundació del Teatre Principal de Maó, creada l'any 2001 per l'Ajuntament de Maó, que hi té la condició de patró fundador.